

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Velce a soudců JUDr. Jiřího Křiblera a JUDr. Zuzany Sváčkové v právní věci žalobce: J. Š., nar. [redacted], bytem [redacted], zast. JUDr. Ing. Věrou Novákovou, advokátkou, se sídlem Kladno, T. G. Masaryka 108, proti žalované: Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, zast. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42, o zaplacení 10,127.950,- Kč s příslušenstvím, k odvolání obou účastníků řízení proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30. srpna 2016, č.j. 10 C 128/2010 – 581, ve znění opravného usnesení téhož soudu ze dne 8. prosince 2016, č.j. 10 C 128/2010 – 603,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé (výrok I.) **m ě n í t a k**, že co do částky [redacted] Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z této částky od 27. 8. 2010 do zaplacení se žaloba **z a m í t á**, jinak, tj. ohledně částky [redacted] - Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z této částky od 27. 8. 2010 do zaplacení, se v tomto výroku a dále v zamítavém výroku o věci samé (výrok II.) rozsudek soudu prvního stupně **p o t v r z u j e**.
- II. Žalobce **je p o v i n e n** zaplatit žalované na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů 6.750,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- III. Žalobce je povinen** zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradu nákladů řízení vynaložených státem 62.076,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaná je povinna** zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 2 na náhradu nákladů řízení vynaložených státem 3.267,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované do patnácti dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci ██████████ Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 7,75 % ročně z této částky od 27. 8. 2010 do zaplacení (výrok I.), co do částky 6,945.154,25 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 10,127.950,- Kč od 1. 3. 2010 do 26. 8. 2010 a z částky 6,945.154,25 Kč od 27. 8. 2010 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II.), o povinnosti k náhradě nákladů řízení vynaložených státem rozhodl tak, že žalobce je povinen na jejich náhradu zaplatit České republice - Obvodnímu soudu pro Prahu 2 částku 45.087,- Kč a žalovaná částku 20.256,- Kč, oba shodně do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok III. a IV.) a o povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl tak, že žalobce je povinen na jejich náhradu zaplatit žalované 2.280,- Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok V.).

Takto rozhodl o žalobě vycházející z tvrzení, podle kterého je žalovaná povinna výše uvedenou částku žalobci zaplatit z titulu náhrady škody, jež mu (jako právnímu nástupci původní žalobkyně A ████████ Š ████████) měla být způsobena v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím představovaným rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2003, č.j. 4 Cmo 279/2002-158, vydaným v řízení o vypořádání společného jmění A ████████ Š ████████, a jejího manžela K ████████ Š ████████ které zaniklo v důsledku prohlášení konkursu na manželův majetek. Tímto rozsudkem, jež byl posléze zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 3. 2007, č.j. 29 Odo 492/2001-193, byl totiž potvrzen rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2002, č.j. 36 C 62/99-131, a to i v části, v níž byla budova č. p. ████████ se stavební parcelou parc. č. ████████ vše v k. ú. a obec ████████ nesprávně přikázán do výlučného majetku manžela A ████████ Š ████████ následkem čehož byly uvedené nemovitosti prodány v rámci konkursu, jež byl na jeho majetek veden. Žalobci, resp. jeho právní předchůdkyni, tak dle žalobních tvrzení vznikla škoda odpovídající ½ hodnoty těchto nemovitostí, když zaniklé společné jmění A ████████ Š ████████ a jejího manžela nebylo v důsledku zmíněného rozsudku Nejvyššího soudu ČR a na něj navazujícího usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 4. 2009, č.j. 13 Cmo 8/2008-218, jímž byl prvostupňový rozsudek Krajského soudu v Praze zrušen a řízení zastaveno, soudním rozhodnutím nikdy vypořádáno.

Soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke zjištění, že na základě žaloby podané dne 27. 5. 1999 tehdejší správkyní konkursní podstaty úpadce K ████████ Š ████████ (manžela právní předchůdkyně žalobce) probíhalo u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 36 C 62/99 řízení, jehož předmětem bylo vypořádání společného jmění právní předchůdkyně žalobce a jmenovaného úpadce, jež zaniklo proto, že usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 12. 2. 1999, sp. zn. K 6/98, byl na jeho majetek prohlášen konkurs. Rozsudkem téhož

soudu ze dne 30. 9. 2002, č. j. 36 C 62/99 - 131, bylo společné jmění A. Š. a jejího manžela vypořádáno tak, že do vlastnictví A. Š. byly přikázány movité věci nacházející se v bytě v [redacted], v hodnotě [redacted] Kč, vybavení a zásoby výhradně jí samou provozovaného [redacted] v předmětné budově č. p. [redacted] osobní automobil tov. zn. [redacted], v souhrnné hodnotě [redacted] Kč a zůstatky na účtech vedených u [redacted] související s jí provozovanou [redacted] vykonávané na základě jí samé [redacted] a naopak do výlučného vlastnictví úpadce K. Š. byly přikázány nemovitosti zapsané na LV č. [redacted] pro k. ú. a obec [redacted] konkrétně pozemek parc. č. [redacted] a na něm stojící budova č. p. [redacted] (dále též „předmětné nemovitosti“), dále vybavení a zásoby výhradně jím v předmětné budově č. p. [redacted] provozované [redacted] a [redacted] (na základě výlučného jemu [redacted], dále zůstatky na účtech vedených [redacted] a [redacted] související s provozováním [redacted].

V této části rozsudek Krajského soudu v Praze byl posléze potvrzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2003, č. j. 4 Cmo 279/2002-158, a dne 9. 1. 2004 nabyl právní moci. Dne 23. 2. 2005 se konala veřejná dobrovolná dražba předmětných nemovitostí a tyto nemovitosti byly vydraženy za částku [redacted] Kč, když předchozí dvě dražby s vyvolávací cenou nejprve [redacted] Kč, posléze [redacted] Kč, byly neúspěšné. Obvyklá cena těchto nemovitostí přitom ke dni [redacted] činila [redacted] Kč. A. Š. se sice snažila zmíněné dražbě zabránit, avšak nebyla úspěšná, neboť její návrh na nařízení předběžného opatření (odůvodněný podaným dovoláním proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2003), kterým by bylo správce konkursní podstaty zakázáno s předmětnými nemovitostmi nakládat, zejména pak je zcizit v dražbě, byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2004, č. j. 36 Nc 4/2004 - 81, zamítnut a usnesením téhož soudu ze dne 13. 12. 2004 byl naopak zmíněné správce konkursní podstaty udělen souhlas s prodejem uvedených nemovitostí ve veřejné dražbě. Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 3. 2007, č. j. 29 Odo 492/2004 - 193, byl však na základě A. Š. podaného dovolání rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2003 zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu zpět k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že konkurs na majetek úpadce byl v mezidobí rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2006 zrušen, právní moci toto rozhodnutí nabylo dne 17. 10. 2007, Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 21. 4. 2009, č. j. 13 Cmo 8/2008 - 218, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2002, č. j. 36 C 62/99 - 131, zrušil a řízení z důvodu neodstranitelného nedostatku podmínek řízení zastavil. V předmětném konkursním řízení byli poměrně uspokojeni všichni přihlášení konkursní věřitelé, tedy kromě věřitelů, vůči nimž byl z titulu dluhů z podnikání zavázán výlučně úpadce, též [redacted], resp. její právní nástupce [redacted], jež do konkursního řízení přihlásila svoji pohledávku ve výši [redacted] Kč z titulu smlouvy o úvěru zajištěné zástavním právem k předmětným nemovitostem, které bylo zřízeno na základě zástavní smlouvy uzavřené s oběma manžely Š. společnost [redacted], jež do konkursního řízení přihlásila pohledávku ve výši [redacted] Kč související s provozem ve společném jmění manželů se nacházející budovy č. p. [redacted] k. ú. [redacted] a společnost [redacted] která do konkursního řízení přihlásila svoji pohledávku ve výši [redacted] Kč související rovněž s provozem zmíněné budovy č. p. [redacted]. Nárok, který je předmětem tohoto řízení, byl právní předchůdkyní žalobce předběžně uplatněn u žalované dne 26. 2. 2010, avšak v této souvislosti se nejen žalobci, ale ani jeho právní předchůdkyni žádného plnění od žalované nedostalo.

Po právním posouzení uvedených skutkovým zjištění vycházejícím z aplikace zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, především § 7 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 26, dále pak zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „OZ“), zejména § 149 a § 442 odst. 1, soud prvního stupně po zkonstatování, že právní předchůdkyně žalobce v tomto řízení uplatněný nárok v souladu s požadavkem vyplývajícím z § 14 zákona č. 82/1998 Sb. vůči žalované předběžně uplatnila, dospěl k závěru o oprávněnosti nároku žalobce co do částky 3,182.795,75 Kč s příslušenstvím.

Zdůraznil přitom, že úspěšnost žalobcem uplatněného nároku na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím byla podmíněna kumulativním naplněním zákonem č. 82/1998 Sb. pro tento případ stanovených podmínek, konkrétně zrušením rozhodnutí pro nezákonnost, vznikem škody a existencí příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody.

Jelikož podle judikatury Nejvyššího soudu je podmínka zrušení rozhodnutí pro nezákonnost podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. zásadně splněna již samotným zrušením pravomocného rozhodnutí, a to bez ohledu na to, zda důvodem zrušení byly procesní vady, vady skutkových zjištění nebo nesprávné právní posouzení (viz rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. 25 Cdo 4379/2007, rozsudek téhož soudu ze dne 8. 7. 2011, sp. zn. 28 Cdo 1110/2010, ze dne 24. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 443/2013, ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 30 Cdo 338/2014, atd.) soud prvního stupně uzavřel, že prvý ze shora zmíněných zákonných předpokladů vzniku odpovědnosti státu byl prokazatelně naplněn tím, že pravomocný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 10. 2003, č.j. 4 Cmo 279/2002-158, byl z důvodu nezákonnosti zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 3. 2007, č. j. 29 Odo 492/2004 -193.

Pokud se týká posouzení vzniku škody vzniklé žalobci, respektive jeho právní předchůdkyni A. Š., v příčinné souvislosti se zrušením zmíněného nezákonného rozhodnutí, pak dle názoru soudu prvního stupně uvedenou skutečnost nebylo možné náležitě posoudit, aniž by se vypořádal s otázkou, s jakým výsledkem by skončilo řízení o vypořádání společného jmění manželů (dále též „SJM“) Š., bylo-li by možné na konečné soudní rozhodnutí pohlížet jako na rozhodnutí zákonné, prosté všech vad. S názorem žalobce, že neskončilo-li řízení o vypořádání společného jmění manželů Š. vydáním pravomocného meritorního rozhodnutí, lze škodu způsobenou A. Š. spatřovat v tom, že se nestala vlastníci ideální poloviny předmětných nemovitostí, které by jí při neexistenci soudního vypořádání společného jmění manželů měla připadnout v souladu s vyvratitelnou právní domněnkou plynoucí z ust. § 150 odst. 4 OZ, se dle soudu prvního stupně nebylo možné ztotožnit. Uvedené totiž opomíjí fakt, že z výtěžku prodeje předmětných nemovitostí byly v rámci konkursu uspokojeny též dluhy, které tvořily součást zaniklého společného jmění manželů. Za oprávněnou výši škody tak lze shledat pouze tzv. čistou hodnotu vypořádacího podílu A. Š. zohledňující skutečnost, že v důsledku zmíněného nezákonného rozhodnutí byl v konkursním řízení vedeném na majetek K. Š. zpeněžen nejen celý majetek manželů Š. ale zároveň byly vypořádány i závazky, které tvořily součást uvedeného zaniklého společného jmění představované dluhem vůči [redacted] ve výši [redacted] Kč, neboť o úvěru čerpaném od této banky A. Š. věděla a s jejím souhlasem jeho splacení bylo zajištěno zástavním právem k předmětným nemovitostem, dále dluhem vůči společnosti [redacted] ve výši [redacted] Kč a dluhem vůči [redacted] ve výši [redacted] Kč, které souvisely s vlastním provozem budovy č. p. [redacted] v [redacted] která tvořila součást společného jmění

manželů. Závazky úpadce K. Š. v celkové výši přesahující - Kč, které byly zjištěny a následně rovněž poměrně uspokojeny v konkursním řízení, však podle soudu prvního stupně již součástí společného jmění manželů nebyly, neboť jejich výše již při samém jejich vzniku přesahovala míru přiměřenou majetkovým poměrům obou manželů a K. Š. je převzal bez souhlasu své manželky. A. Š. se o podnikání svého manžela nezajímala, a tudíž neměla přehled o tom, jaké závazky spojené s provozováním její manžel přebírá. Součástí společného jmění manželů pak nebyl ani závazek vůči ve výši Kč, který vznikl ze smlouvy uzavřené výhradně K. Š. dne za účelem Z aktiv do společného jmění manželů k rozhodnému datu patřily pozemek parc. č. a budova č. p. stojící na uvedeném pozemku, vše se nacházející v k. ú. a obci movité věci nacházející se v bytě užívaném manželky Š. v souhrnné hodnotě Kč a osobní automobil tov. zn. v celkové hodnotě Kč. Uvedená aktiva bylo dle názoru soudu prvního stupně namíste považovat za součást společného jmění manželů, neboť tyto hodnoty manželé Š. společně nabyly za trvání manželství (viz § 143 odst. 1 písm. a/ OZ). Do SJM nebylo na místě zahrnout majetek, s nímž podnikal výlučně úpadce K. Š., tj. a zůstatky na účtech u a jakož ani majetek, se kterým podnikala výlučně A. Š., tj. na účtech u, neboť podnik mohl být předmětem bezpodílového spoluvlastnictví manželů jen za předpokladu, že šlo o podnik náležející oběma manželům jakožto podnikatelům. O takový případ se však nejednalo. Jak A. Š., tak K. Š. získali každý

Při vypořádání zmíněné masy společného jmění manželů, s ohledem na tehdy platnou a účinnou hmotněprávní úpravu vyplývající z ust. § 143 a násl. OZ, mělo být v zásadě vycházeno z toho, že podíly obou manželů na vypořádávaném společném jmění jsou stejné, neboť v původním řízení se žádný z účastníků tzv. disparity podílů nedomáhal ani v jeho průběhu nevyšly najevo žádné okolnosti, které by odůvodňovaly úvahu o takové disparitě ex officio. Protože k zániku uvedeného společného jmění manželů došlo v důsledku prohlášení konkursu na majetek jednoho z manželů, bylo dle ustálené judikatury namíste kritéria pro vypořádání společného jmění manželů vyplývající z § 149 OZ do jisté míry upozadit v důsledku zákonem kladeného důrazu na ochranu konkursních věřitelů a na jejich maximální uspokojení. Pro takový případ totiž platí, že soudy jsou povinni společné jmění manželů vypořádat takovým způsobem, aby se věřitelům dostalo pokud možno co největšího uspokojení (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 22 Cdo 4625/2014, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu pod C 1537, dále usnesení téhož soudu ze dne 18. 4. 2012, sp. zn. 22 Cdo 73/2011, uveřejněné v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 11057). Uvedené se pak podle rozhodovací praxe ve výsledku vypořádání SJM projevuje tak, že pokud možno všechna aktiva mají být přikázána úpadci do jeho konkursní podstaty (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 22 Cdo 1725/2006, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy č. 12/2007, str. 478). Z tohoto důvodu tak v původním řízení o vypořádání SJM byly zcela správně nemovitosti náležející do SJM přisouzeny do výlučného vlastnictví úpadce s tím, že jeho manželce A. Š. tak měl připadnout pouze vypořádací podíl. Ostatně tento způsob vypořádání bylo lze dle názoru soudu prvního stupně shledat správným i proto, že sama A. Š. neměla dostatek finančních prostředků na to, aby v případě přikázání nemovitostí do jejího výlučného

vlastnictví, uhradila K. Š. na vyrovnání polovinu ceny zmíněných nemovitostí. Vypořádání spoluvlastnictví k nemovitosti přisouzením ideálního spoluvlastnického podílu pak s ohledem na judikaturou akcentovanou ochranu konkursních věřitelů rovněž nepřicházelo v úvahu, byť i A. Š. v předmětné budově č.p. provozovala svoji podnikatelskou činnost, neboť ideální spoluvlastnický podíl připadající K. Š. by v konkursním řízení bylo možné jen velice obtížně zpeněžit, a pokud ano, pak zcela jistě za výrazně nižší cenu, než za jakou by se prodala nemovitost jako celek. Navíc podnikatelská činnost A. Š. nebyla nutně vázána na předmětnou nemovitost, v níž i tak mohla svoji živnost nadále provozovat třeba i na základě nájemní smlouvy. Hodnotu předmětných nemovitostí pak dle názoru soudu prvního stupně bylo třeba zohlednit v rámci vypořádání SJM její obvyklou cenou ke dni zániku společného jmění manželů, tj. ke dni 5. 5. 2009, kdy původní řízení o vypořádání společného jmění manželů pravomocně skončilo, přičemž za rozhodný stav pro ocenění uvedených nemovitostí bylo třeba vzít den, kdy společné jmění manželů zaniklo. Obvyklá cena zmíněných nemovitostí dle soudem prvního stupně učiněného závěru vycházejícího z hodnocení znaleckých posudků, které byly soudu prvního stupně v této souvislosti předloženy, k rozhodnému datu činila Kč. Vzhledem k výše uvedenému soud prvního stupně uzavřel, že společné jmění manželů mělo být správně vypořádáno tak, že do výlučného vlastnictví A. Š. mělo být přikázáno vybavení bytu v hodnotě Kč, osobní automobil tov. zn. Kč. Naopak do výlučného vlastnictví K. Š. měly být přikázány předmětné nemovitosti v hodnotě Kč a vybrané nájemné z těchto nemovitostí ve výši Kč, a dále pak z pasiv ještě závazek vůči ve výši Kč, vůči ve výši Kč a vůči ve výši Kč. Jelikož každý z manželů měl mít nárok nejen na polovinu aktiv ve výši Kč, ale zároveň jej stíhala povinnost rovným dílem splnit závazky vzniklé za trvání manželství, tj. povinnost k úhradě částky Kč, pak po vzájemném započtení zmíněných aktiv a pasiv SJM by správně A. Š. měl být z titulu vypořádání SJM přikázán vypořádací podíl v čisté hodnotě Kč. Protože však v tomto rozsahu se A. Š. právní předchůdkyni žalobce, uvedeného plnění v příčinné souvislosti s vydáním předmětného nezákonného rozhodnutí nedostalo, bylo dle názoru soudu prvního stupně namíste právě shora uvedenou částku odpovídající výši A. Š. nevyplaceného vypořádacího podílu považovat za (skutečnou) škodu způsobenou v příčinné souvislosti se zmíněným nezákonným rozhodnutím.

Soud prvního stupně zmínil, že v rámci úvah o výši škody způsobené právní předchůdkyni žalobce se zabýval i otázkou možného spoluzavinění ze strany A. Š. ale žádné zjištění, které by jakoukoliv míru spoluzavinění odůvodňovalo, nezjistil.

Konečně soud prvního stupně připomněl, že v rámci svých úvah o výši škody vzal v potaz i tu skutečnost, že primárně lze na nevyplacení předmětného vypořádacího podílu pohlížet jako na bezdůvodné obohacení K. Š. neboť v uvedeném rozsahu bylo na uspokojení jeho závazků uhrazeno více, než po právu mělo být. Primárně by tedy uvedenou částku měl žalobci, právnímu zástupci A. Š. vyplatit K. Š. Odpovědnost státu za škodu způsobenou výkonem veřejné moci má totiž subsidiární povahu, tedy nárok vůči státu na náhradu škody vzniká až tehdy, nemůže-li se poškozený domoci náhrady jim utrpěné škody po primárním dlužníku. Vzhledem k tomu, že však veškerý majetek K. Š. byl zpeněžen v uvedeném konkursním řízení a jeho jediným současným aktivem je ve výši Kč měsíčně, který, je dle soudu prvního stupně evidentní, že za této situace lze žalovanou činit plně odpovědnou za škodu způsobenou

právní předchůdkyni žalobce, neboť po primárním dlužníku uspokojení předmětného nároku prakticky nelze dosáhnout. Vedle zmíněné jistiny pak soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci jím požadovaný zákonný občanskoprávní úrok z prodlení z přisouzené částky od 27. 8. 2010 do zaplacení, a to s poukazem na § 15 odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., podle něhož je stát povinen nahradit poškozenému způsobenou škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy tento svůj nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zmíněného zákona. Pakliže uvedená lhůta uplynula dnem 26. 8. 2010, shledal uvedený nárok důvodným počínaje dnem 27. 8. 2010. Ve zbývající části soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl. O nákladech řízení vynaložených rozhodl dle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. a s poukazem na výsledek řízení povinnost k jejich náhradě poměrně mezi účastníky řízení rozdělil podle míry úspěchu ve věci. Jelikož celková výše státem placených nákladů činila 65.343,- Kč (sestavá z odměny vyplacené znalci Ing. Romanu Rajmovi ve výši 34.124,- Kč, odměny vyplacené znalci Ing. Petru Macákovi ve výši 2.082,- Kč a odměny vyplacené znaleckému ústavu Jokl Appraisal, v.o.s. ve výši 29.137,- Kč), pak soud prvního stupně žalobce, který byl v řízení neúspěšný co do 69 % předmětu řízení, zavázal k úhradě nákladů řízení ve výši 45.087,- Kč, a žalovanou, neúspěšnou v řízení co do 31 %, zavázal k úhradě zmíněných nákladů v částce 20.256,- Kč. O povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem pak soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř., za použití § 151 odst. 1 o.s.ř., rovněž podle míry úspěchu ve věci, přičemž po vzájemném započtení úspěchu a neúspěchu obou procesních stran uložil žalobci povinnost zaplatit žalované 38 % účelně vynaložených nákladů řízení představovaných částkou 2.280,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podali oba účastníci řízení včasné odvolání.

Žalobce svým odvoláním napadl jak zamítavý výrok o věci samé (výrok II.), tak oba jej zavazující akcesorické výroky o povinnosti k náhradě nákladů řízení (výrok III. a V.), neboť v tomto rozsahu považuje rozhodnutí soudu prvního stupně nesprávné jak po stránce skutkové, pak i právní. Žalobce se domnívá, že sice co do základu soud prvního stupně zcela správně jím uplatněný nárok shledal opodstatněným, avšak již nesouhlasí s jeho závěrem o jeho výši. Podle jeho názoru soud prvního stupně bez náležitého zdůvodnění v rámci svých úvah o řádném vypořádání společného jmění manželů Š. [redacted] zahrnul do vypořádávané masy SJM jako jeho pasivum pohledávku [redacted] z titulu zástavního práva váznoucího na předmětných nemovitostech. Vzhledem k tomu, že ve výsledku tato skutečnost měla za následek podstatnou redukci A. [redacted] Š. [redacted] údajně náležejícího vypořádacího podílu, žalobce se domnívá, že zmíněný závěr bylo namíste podrobit preciznějšímu právnímu posouzení, a nikoliv v této souvislosti uvedený závěr postavit toliko na lakonickém prohlášení, že i sama A. [redacted] Š. [redacted] v původním řízení o vypořádání SJM tento dluh považovala za závazek společný. Zmíněná zástavní smlouva byla přitom pouze zajišťovacím institutem vztahujícím se k úvěrové smlouvě uzavřené K. [redacted] Š. [redacted], který takto získané finanční prostředky pravděpodobně použil pro své podnikání. S jistotou toto tvrzení nelze potvrdit ani vyvrátit, neboť soud prvního stupně v tomto směru žádné dokazování, které by tuto otázku blíže osvětlilo, neprováděl. Žalobce se domnívá, že uvedený závazek měl být správně shledán výlučným závazkem K. [redacted] Š. [redacted] nezatěžujícím majetek v SJM. Další důvod, pro který žalobce závěr soudu prvního stupně o výši způsobené škody nelze považovat za správný, je žalobcem shledávan ve způsobu, jakým soud první instance stanovil obvyklou tržní cenu původně manželů Š. [redacted] spoluvlastněných nemovitostí v k. ú. a obci [redacted] tj. pozemku parc. č. [redacted] a na něm postavené budovy č. p. [redacted]. Rovněž i v tomto případě argumentaci soudu prvního stupně, že jím stanovená cena nemovitostí v částce [redacted]-Kč koresponduje s oceněním předmětných nemovitostí, s níž v původním řízení o vypořádání SJM i sama A. [redacted] Š. [redacted] souhlasila, nelze shledat dostatečnou. Vedle toho sice soud

prvního stupně odkázal též na závěry znaleckého ústavu Jokl Appraisal, v.o.s, avšak o správnosti těchto závěrů lze s úspěchem pochybovat. Zmíněný znalecký ústav totiž nemá specializaci na stanovení cen a odhadů nemovitostí, kterou naopak disponovali ostatní znalci, jejichž posudky měl soud prvního stupně k dispozici a kteří obvyklou cenu předmětných nemovitostí stanovili částkou daleko vyšší. Proč i přesto byl upřednostněn závěr znaleckého ústavu, není podle názoru žalobce z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé. I z tohoto důvodu tedy napadený rozsudek nemůže obstát, zvláště pokud i tato skutečnost měla naprosto zásadní vliv pro posouzení oprávněné výše uplatněného nároku. Vycházel-li by totiž soud prvního stupně při svém rozhodování z vyšší obvyklé ceny předmětných nemovitostí, pak logicky i přisouzená výše nároku by tomu měla odpovídat. Žalobce se dokonce domnívá, že bylo-li by vycházeno ze závěrů ostatních znaleckých posudků, bylo by možné jím požadovanému nároku zcela vyhovět. Navrhl proto, aby odvolací soud v jím napadené části změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že i ve zbylém rozsahu bude jeho žalobě vyhověno.

Žalovaná svým odvoláním naopak napadla vyhovující výrok rozsudku soudu prvního stupně (výrok I.), a tím samým i akcesorický výrok o povinnosti k náhradě nákladů řízení IV., neboť z jejího pohledu v tomto rozsahu je třeba napadený rozsudek považovat za nesprávný. Domnívá se, že soud prvního stupně pochybil již tím, že rozsudek Vrchního soudu v Praze se ze dne 22. 10. 2003, č.j. 4 Cmo 279/2002-158, shledal bez dalšího rozhodnutím nezákonným jen proto, že byl na podkladě podaného dovolání zrušen. Podle žalované za nezákonné rozhodnutí nelze považovat takové rozhodnutí, po jehož zrušení je v řízení dále pokračováno. V takovém případě pro závěr o zákonné či nezákonné povaze takového rozhodnutí lze činit až podle konečného výsledku řízení následujícího po zrušení takového rozhodnutí. Pokud uvedené řízení pravomocně skončilo zastavením řízení pro nedostatek procesních podmínek pro jeho další vedení, lze podle jejího názoru jen stěží dovozovat příčinnou souvislost mezi údajným nezákonným rozhodnutím a tvrzenou škodou. I v případě, že by se odvolací soud s touto námitkou neztotožnil, domnívá se, že žalobcem uplatněnému nároku nebylo namíste vyhovět i z níže uvedených důvodů. Řízení vedené právní předchůdkyní žalobce proti správce konkursní podstaty o vypořádání SJM lze považovat za svou povahou řízení „o předběžné otázce“, na základě jehož výsledku mohlo být teprve v konkursním řízení pokračováno. To, že uvedené řízení bylo pravomocně skončeno, však ještě neznamená, že správce konkursní podstaty neměla z opatrnosti vyčkat výsledku dovolacího řízení, popř. že konkursní soud neměl do pravomocného skončení dovolacího řízení konkursní řízení přerušit. Pokud tedy nějaká škoda žalobci (resp. právní předchůdkyni žalobce) vznikla, pak v souvislosti s jednáním správce konkursní podstaty, případně konkursního soudu, nikoliv však v příčinné souvislosti se zmíněným zrušením pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze. Nedostatek zmíněné příčinné souvislosti mezi tvrzeným nezákonným rozhodnutím a žalovanou škodou lze dovodit i s poukazem na skutečnost, že v důsledku zastavení původního řízení o vypořádání společného jmění manželů § [redacted] bylo SJM vypořádáno zákonnou fikcí upravenou v § 150 odst. 4 OZ. Tím pádem pokud předmětná nemovitost jako celek byla zahrnuta do konkursní podstaty a výtěžek z jejího prodeje byl použit i na úhradu výlučných dluhů manžela právní předchůdkyně žalobce, vznikla právní předchůdkyni žalobce vůči jejímu manželovi pohledávka z titulu bezdůvodného obohacení v rozsahu poloviny ceny předmětných nemovitostí ponížené o její podíl na společných závazcích spadajících do SJM. To, že se K [redacted] Š [redacted] na úkor právní předchůdkyně žalobce bezdůvodně obohatil, je přitom naprosto evidentní. Takový závěr lze činit již jen na podkladě skutečnosti, že z prodeje nemovitostí spadajících původně do SJM byly uspokojeny nejen pohledávky patřící do společného jmění manželů, ale i pohledávky, k nimž byl zavázán výlučně sám K [redacted] Š [redacted]. Jestliže se však žalobce dosud ani nepokusil po K [redacted] Š [redacted] domoci byť jen částí zmíněného bezdůvodného obohacení, pak i z tohoto důvodu

požadovanému nároku na náhradu škody, pro nemožnost stanovení výše škody, za kterou by bylo možné činit odpovědnou žalovanou, nebylo možné vyhovět. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud v napadeném rozsahu změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že i ve zbylém rozsahu bude žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Pro případ, že by odvolací soud měl za to, že nároku žalobce lze i přes výše uvedené vyhovět, má žalovaná za to, že by jí i přes procesní neúspěch neměla být ukládána povinnost k náhradě nákladů řízení vynaložených státem. Žalovaná, jednající prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti, je totiž organizační složkou státu spadající do stejné rozpočtové kapitoly státního rozpočtu jako soud prvního stupně, což má ve smyslu zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, za následek to, mezi takovými organizačními složkami státu peněžita plnění navzájem poskytována být nemají.

Žalobce ve svém vyjádření k odvolání žalované jen stručně uvedl, že jí vnesené odvolací námitky nepovažuje za důvodné.

Žalovaná vyjádření k odvolání rovněž uvedla, že odvolání žalobce nepovažuje za opodstatněné. Pokud se týká povahy závazku vůči [REDAKCE], má za to, že soud prvního stupně zcela správně tento závazek shledal závazkem náležejícím do SJM, a to nejen proto, že právní předchůdkyně žalobce vyjádřila souhlas s tím, že uvedený závazek do společného jmění náleží, ale také proto, že v původním řízení o vypořádání společného jmění manželů Š [REDAKCE] vyšlo najevo, že úvěr, který byl zajištěn zmíněným zástavním právem, byl manželý Š [REDAKCE] použit na nákup společných nemovitostí. Navíc závazek právní předchůdkyně žalobce za splacení předmětného úvěru bylo lze dovodit i z výpisu z katastru nemovitostí. Žalovaná též nesouhlasí se zpochybňováním relevace znaleckých závěrů znaleckého ústavu Jokl Appraisal, v.o.s., které soud prvního stupně vzal za základ svých úvah o tom, jakým způsobem měl být správně majetek ve společném jmění manželů Š [REDAKCE] vypořádán. Není pravdou, že by zmíněný znalecký ústav nedisponoval náležitou odbornou způsobilostí. Opak je pravdou.

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212 a odst. 1, 5 o.s.ř.), a poté, co na podkladě jím ve smyslu ust. § 213 a odst. 1 o.s.ř. doplněného dokazování zjistil, že pravomocným rozvrhovým usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2006, č. j. K 6/98 - 606, které bylo vydáno v konkursním řízení vedeném na majetek K [REDAKCE] Š [REDAKCE], byla při celkové výši uznaných pohledávek v hodnotě [REDAKCE] Kč určena k uspokojení konkursních věřitelů zařazených do druhé třídy částka [REDAKCE] Kč (usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2006, č. j. K 6/98 - 606, ve spojení se jej potvrzujícím usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 9. 2006, č. j. 2 Ko 119/2006 - 616), dospěl k závěru, že důvodným, a to jen zčásti, bylo lze shledat výlučně odvolání žalované, byť z jiných než jí výslovně uvedených důvodů.

Odvolací soud je přesvědčen o tom, že poté, co výše uvedeným způsobem doplnil skutková zjištění soudu prvního stupně, bylo možné věc samu náležitě právně posoudit a rozhodnout.

Pokud se týká právního posouzení dané věci, soud prvního stupně při svém rozhodování zcela správně akcentoval zákonné předpoklady pro možné dovození odpovědnosti státu za žalobcem tvrzenou škodu, s odkazem na ustálenou judikaturu rovněž správně dovodil naplněnost prvotního předpokladu pro vznik odpovědnosti státu ve smyslu ust. § 82/1998 Sb. představovaného existencí nezákonného rozhodnutí a v neposlední řadě v zásadě správným lze shledat i jím zvolený postup směřující k určení výše žalobcem

požadované škody, kterou lze po právu shledat v příčinné souvislosti se zmíněným nezákonným rozhodnutím, byť jej v zájmu úplnosti právního posouzení bylo třeba ještě níže uvedeným způsobem doplnit.

Pokud se tedy týká posouzení důvodnosti žalobcem uplatněného nároku co do základu, pak v tomto směru lze zcela odkázat na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně obsahující též odkaz na přílehlavé závěry ustálené judikatury. Žalovaná se mýlí, pokud se domnívá, že bylo namístě bez dalšího žalobcem uplatněný nárok jako nedůvodný zamítnout. Ostatně odvolací soud již ve svém předchozím kasačním usnesení ze dne 27. 6. 2012, č. j. 72 Co 177/2012 - 91, konstatoval, že co do základu lze žalobcem uplatněný nárok shledat po právu, přičemž kromě toho také nastínil, že při stanovení oprávněné výše žalobcem uplatněného nároku se soud prvního stupně nemůže vyhnout úvaze, jakým způsobem by s největší pravděpodobností skončilo řízení o vypořádání společného jmění manželů Š. by-li by splněny veškeré zákonné předpoklady pro jeho řádné projednání a bylo-li by o této otázce rozhodnuto v souladu s příslušnou hmotněprávní úpravou a na ni navazující judikaturou. Za (skutečnou) škodu způsobenou v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí totiž logicky může být shledána jen taková újma spočívající ve zmenšení majetkového stavu poškozeného, k níž by nedošlo za situace, kdyby soudní rozhodnutí vadami, které založily jeho nezákonnost, netrpělo. Z tohoto důvodu se tedy soud prvního stupně zcela správně jako otázkou svou povahou předběžnou zabýval právními skutečnostmi relevantními pro zodpovězení otázky, jakého vypořádacího podílu by se právní předchůdkyni žalobce, A. Š. dostalo, pokud by konečné rozhodnutí o vypořádání společného jmění manželů Š. které ve smyslu ust. § 14 odst. 1 písm. k) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále jen ZKV“), zaniklo prohlášením konkursu na majetek K. Š. naplnilo znaky rozhodnutí zákonného. Soud prvního stupně s odkazem na přechodné ustanovení § 3028 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2014, na daný případ aplikoval ust. § 143 odst. 1 a § 149 OZ, přičemž v této souvislosti s odkazem na judikatorní závěry Nejvyššího soudu ČR akcentoval, že před vypořádáním společného jmění manželů po jeho zániku prohlášením konkursu, je namístě obvykle postupovat tak, že veškerá aktiva společného jmění jsou přikázána manželu - úpadci, jemuž je pak stanovena povinnost vyplatit druhému z manželů jeho podíl s tím, že pasiva jsou mezi manžely rozdělena rovným dílem (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 22 Cdo 1725/2006, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy č. 12/2007, str. 478). Soud prvního stupně tedy správně, vycházející z vymezení masy společného jmění manželů určené k vypořádání v původním řízení, vedle žádným z účastníků nezpochybňovaných aktiv do uvedeného vypořádání jako pasiva SJM správně zahrnul pouze ty závazky, které oběma manželům vznikly za trvání manželství. Shodně se soudem prvního stupně má i odvolací soud za to, že mezi tyto závazky byla po právu zahrnuta i pohledávka ve výši Kč, o níž i sama právní předchůdkyně žalobce v původním řízení o vypořádání SJM prohlásila, že jí uznává jako společný závazek plynoucí z úvěru určeného na nákup nemovitostí ve společném jmění manželů. Není tedy pravdou, jak žalobce namítá v odvolání, že by se soud prvního stupně náležitě nezabýval tím, zda uvedený závazek bylo lze považovat za závazek společný. Opak je pravdou, přičemž v této souvislosti žalovaná ve svém vyjádření k odvolání správně zmínila, že údaj o tom, že uvedený úvěr byl poskytnut na nákup společných nemovitostí, je výslovně zmíněn i v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 3. 2009, sp. zn. 29 Odo 492/2004, na jehož vybrané pasáže žalobce ve svém odvolání odkazuje. Pokud se týká soudem prvního stupně učiněného závěru o obvyklé výši pozemku parc. č. a budovy na ní postavené č. p. vše se nacházející v katastrálním území a obci které spadaly do společného jmění manželů Š. tak i v tomto směru odvolací soud shledává závěr prvostupňového stupně správným. Soud

prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí jasně, logicky a transparentně odůvodnil, proč svůj závěr o výši obvyklé ceny opřel o závěry znaleckého ústavu Jokl Appraisal, v.o.s., přičemž i odvolací soud má za to, že na správnost zmíněného závěru lze usuzovat mimo jiné i proto, že v podstatě za obdobnou cenu předmětné nemovitosti byly prodány ve veřejné dražbě. Vycházejí tedy ze zákonného hlediska, že podíly obou manželů na vypořádané mase společného jmění jsou stejné, soud prvního stupně přiléhavě, v podrobnostech postačí již jen odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, uzavřel, že z titulu vypořádání společného jmění manželů měla být správně A. S. na vyrovnání podílů SJM přiznána částka [redacted] Kč, resp. částka [redacted] Kč, neboť konkursní správkyňe původně A. S. z titulu vypořádání SJM do jejího výlučného vlastnictví přisouzený movitý majetek tvořený vybavením bytu v [redacted] a dále osobním automobilem [redacted] [redacted] souhrnné hodnotě [redacted] Kč, fakticky vydala. Nutno však zdůraznit, že ani tuto částku ještě nebylo namístě shledat škodou, která byla právní předchůdkyni žalobce způsobena v příčinné souvislosti s předmětným nezákonným rozhodnutím. Soud prvního stupně v této souvislosti opomněl přihlídnout k tomu, že i kdyby uvedený vypořádací podíl byl právní předchůdkyni žalobce v původním řízení pravomocně přiznán, jednalo by se svou povahou jen další pohledávku, k jejímuž poměrnému uspokojení by mělo dojít, stejně jako v případě ostatních konkursních věřitelů spadajících do druhé třídy, v rámci rozvrhového usnesení konkursního soudu. Jediným rozdílem by v tomto smyslu bylo pouze to, že ve smyslu ust. § 26a odst. 3 ZKV by takovou pohledávku nebylo třeba do konkursu přihlašovat, neboť konkursní správkyňe byla povinna k ní přihlížet bez dalšího. Jestliže by i zmíněná částka určená na vyrovnání podílů ze zaniklého SJM byla rozvrhovým usnesením uspokojována, pak celková výše konkursní správkyňe uznaných pohledávek by nečinila [redacted] Kč, nýbrž [redacted] Kč. Pokud na uspokojení těchto pohledávek byla určena částka [redacted] Kč, pak všechny pohledávky zařazené do druhé třídy by byly uspokojeny poměrně, a to koeficientem 0,167537375. Právní předchůdkyni žalobce by se tak z uvedeného titulu reálně dostalo plnění pouze ve výši [redacted] Kč. Teprve tuto částku dle názoru soudu prvního stupně bylo namístě považovat za škodu způsobenou právní předchůdkyni žalobce v příčinné souvislosti s předmětným nezákonným rozhodnutím.

Žalovaná sice ve svém odvolání správně zmínila, že nárok na náhradu škody způsobené výkonem veřejné moci může být vůči státu a úspěchem uplatněn pouze tehdy, nemůže-li poškozený úspěšně dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči dlužníku, který je mu povinen plnit (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 8. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2601/2010, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek R 48/2011 civ., případně další rozhodnutí téhož soudu sp. zn. 25 Cdo 1158/2004, 25 Cdo 3029/2005, 25 Cdo 1863/2004, 25 Cdo 1397/2004, 25 Cdo 1404/2004, 25 Cdo 3780/2008), tedy že odpovědnost státu je vystavěna na obecném pravidle o odpovědnosti státu jakožto posledního dlužníka, avšak soud první instance v této souvislosti správně zmínil, že lze-li uzavřít, že takové uspokojení po primárním dlužníkovi se poškozený reálně domoci nemůže, pak povinnost státu za způsobenou škodu nastupuje bez dalšího (k tomu srov. obdobné závěry vyplývající např. z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 25 Cdo 803/2003, případně usnesení téhož soudu ze dne 2. 6. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4230/2010). To, že reálně nelze očekávat, že by se třeba i zčásti žalobci jakožto právnímu nástupci žalobkyňe dostalo jistého plnění ze strany nepochybně bezdůvodně obohaceného K. S., však skutečně nelze reálně očekávat. Jak zjistil soud prvního stupně, K. S. je [redacted]. Do budoucna přitom lze jen stěží předpokládat, že by se v tomto směru mohlo cokoliv změnit k lepšímu.

Ohledně právního posouzení žalobcem spolu s jistinou požadovaného zákonného občanskoprávního úroku z prodlení, má odvolací soud za to, že v tomto případě lze, pokud se

týká vzniku nároku a výše úroku, zcela odkázat na přesvědčivé odůvodnění soudu prvního stupně, s nímž se plně ztotožňuje.

Odvolací soud proto ve vyhovujícím výroku o věci samé podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil rozhodnutí soudu prvního stupně tak, že ještě co do částky ██████████ Kč s příslušenstvím nárok žalobce jako nedůvodný zamítl. Ve zbylém rozsahu pak odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé jako věcně správné podle § 219 o. s. ř. potvrdil.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud svým rozhodnutím změnil výrok o věci samé, bylo třeba znovu rozhodnout i o nákladech řízení vedeného před soudem první instance (§ 224 odst. 2 o.s.ř.). Při rozhodování o povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem odvolací soud vyšel z ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. (v odvolacím řízení ve spojení s ustanovením § 224 odst. 1 o.s.ř.), neboť oba účastníci ve věci zaznamenali částečný úspěch. Za této situace musí být povinnost k náhradě nákladů stanovena podle poměru úspěchu obou účastníků ve věci samé, tedy od úspěchu účastníka, který v řízení zaznamenal převážný úspěch (vítězná strana), je třeba odečíst jeho neúspěch, tj. míru úspěchu druhé procesní strany. Vítězná straně totiž přísluší právo, aby jí druhá procesní strana nahradila poměrnou část jí vynaložených nákladů řízení, a to právě ve výši rozdílu míry úspěchu obou stran sporu. Protože žalovaná (při zaokrouhlení na celá čísla) v řízení uspěla co do 95% žalované částky (k tomuto závěru odvolací soud dospěl na podkladě porovnání toho, čeho se žalobce domáhal žalobou, s tím, co mu nakonec bylo soudem jako oprávněný nárok přiznáno), náleží jí tak jak za řízení před soudem prvního stupně, tak i za řízení odvolací náhrada účelně vynaložených nákladů v rozsahu 90% jejich výše.

Soudem přiznaná náhrada nákladů za řízení před soudem prvního stupně sestává z dvaceti paušálních náhrad po 300,- Kč náležejících nezastoupenému účastníku řízení (viz § 1 odst. 3 písm. a/, b/ a c/, ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.), a to konkrétně za písemné vyjádření k žalobě ze dne 6. 1. 2012, vyjádření k odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně ze dne 11. 4. 2012, námítky k posudku Ing. Macáka ze dne 6. 2. 2015, za 8 příprav účastí na jednání a za účast na jednání před soudem dne 31. 1. 2012, 2. 10. 2012, 8. 1. 2013, 9. 7. 2013, 20. 1. 2014 (přesahující 2 hodiny), 15. 6. 2015, 14. 6. 2016, 22. 8. 2016 a při vyhlášení rozsudku 30. 8. 2016. V souhrnu se tak jedná o částku 6.000,- Kč, z čehož 90% činí 5.400,- Kč.

Náhrada nákladů odvolacího řízení pak sestává z pěti paušálních náhrad po 300,- Kč za písemné odvolání žalované, písemné vyjádření k odvolání žalobce, přípravu účastí na jednání, vlastní účast při jednání a účast při vyhlášení rozsudku (§ 1 odst. 3 písm. a/, b/ a c/, ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.). V souhrnu výše nákladů žalované za odvolací řízení odpovídá částce 1.500,- Kč, z čehož 90% činí 1.350,- Kč.

Ze stejných důvodů, pro které odvolací soud rozhodoval o povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem, bylo znovu rozhodováno i o povinnosti k náhradě nákladů řízení vynaložených státem. Pro závěr, který z účastníků je podle § 148 odst. 1 o.s.ř. povinen nahradit státu jeho náklady, je rovněž určující výsledek řízení, jímž se ve sporném řízení rozumí právě úspěch účastníků ve věci. Protože náklady vynaložené státem činily celkem 65.343,- Kč, odvolací soud zavázal žalobce k náhradě těchto nákladů ve výši 62.076,- Kč, odpovídající 95% těchto nákladů, a žalovanou k náhradě nákladů ve výši 3.267,- Kč, odpovídající 5% uvedených nákladů. Platebním místem byl určen soud prvního stupně, který předmětné náklady vynaložil.

Žalovaná se mýlí, pokud se domnívá, že by jí jako organizační složce státu uvedená povinnost neměla být ukládána. Ostatně bylo již judikováno, že Česká republika v postavení účastníka řízení není pojmově vyloučena z případné povinnosti podle § 148 odst. 1 o.s.ř. nahradit náklady řízení, které platil stát (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 2. 2005, uveřejněný ve Výběru judikatury vrchních a krajských soudů pod č. 51/2005). Odkaz žalované na ust. § 66 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, není případný. Podle § 66 odst. 1 tohoto zákona si organizační složky státu v působnosti jednoho správce kapitoly při plnění svého předmětu činnosti navzájem neposkytují peněžité plnění, jen pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Tímto zvláštním předpisem je v soudním řízení nepochybně občanský soudní řád, který stanoví pravidla pro rozhodování o náhradě nákladů řízení státu právě v § 148 a který Českou republiku, resp. stát, považuje za účastníka řízení se stejným postavením, jako mají jiné osoby právnické i fyzické (§ 18 o.s.ř.) a žádný zvláštní postup vůči němu v občanském procesu neupravuje (srov. např. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2011, sp. zn. 36 Co 79/2010).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **I z e** podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání přezkoumá za podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř. sám dovolací soud.

V Praze dne 22. května 2017

JUDr. Lubomír Velec v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Ilona Jiranová